

28-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – অৰ্থ সহ পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোকৰ পাপ নাশ হ’ব, আত্মা পতিতৰ পৰা পাবন হ’ব, স্মৰণেই হৈছে প্ৰথম বিষয়”

***প্ৰশ্ন:-** মনুষ্যৰ আৰ্জি (অনুৰোধ) কি আৰু পিতাই সেই আৰ্জি কেনেকৈ পুৰা কৰে?

***উত্তৰ:-** মনুষ্যই পিতাক অনুৰোধ কৰে – অ’ গড ফাডাৰ, আমাক পাপৰ পৰা মুক্ত কৰা, অ’ দয়াশীল বাবা, দয়া কৰা। বাবাই সকলোৰে অনুৰোধ শুনি স্বয়ং আহে আৰু পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ উপায় দিয়ে – সন্তানসকল, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। কেৱল পিতাৰ মহিমা গাই থাকিলে একো লাভ নহয়, চৰিত্ৰ গায়ন কৰিব নালাগে কিন্তু ৰাজযোগ শিকি চৰিত্ৰবান হ’ব লাগে।

***গীত:-** ভোলে নাথ চে নিৰালা... (ভোলানাথতকৈ অনন্য...)

ওম্ শান্তি। এয়া কাৰ মহিমা শুনিলা? নষ্ট হৈ যোৱাসকলক সংশোধন কৰোঁতাজনৰ। আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাওঁতা তেৱেঁই উচ্চৰো উচ্চ। যেতিয়া কোনোবা বুজিবলৈ আহে তেতিয়া সদাই প্ৰথম কথা এইটো বুজাব লাগে যে উচ্চৰো উচ্চ বুলি ভগৱানক কোৱা হয়। তেওঁৰ নামো উচ্চৰো উচ্চ, নিবাস স্থানো উচ্চৰো উচ্চ। গ্ৰন্থতো আছে উচ্চ যাৰ নাম উচ্চ যাৰ স্থান। উচ্চতকৈও উচ্চত থাকোতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। সেয়া হৈছে নিৰাকাৰী দুনিয়া, য’ত নিৰাকাৰ পৰমাত্মাই নিবাস কৰে। তাৰ পিছত তলত আছে আকাৰী আৰু সাকাৰী দুনিয়া। গতিকে প্ৰথমে তেওঁৰ পৰিচয় দিব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মাতো হয়েই সত্য। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। তাৰ পিছত তেওঁৰ ৰচনা। উচ্চৰো উচ্চ বীজৰূপ, তাৰ তলত সূক্ষ্মবতন নিবাসী ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ। তেওঁলোক হ’ল ৰচনা। ৰচয়িতা সকলোৰে ওপৰত। তেওঁ ৰচয়িতা হৈছে পিতা বাকী সকলো ৰচনা। সকলোৱে এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান, সেয়েহে আমি আত্মাসকল ভাই-ভাই হৈ গ’লো। পৰমপিতা পৰমধামত থাকে। তেওঁকে পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। শাৰীৰিক পিতাতো অনেক আছে। প্ৰথমে আত্মিক পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তেওঁৰে সকলো ৰচনা। চিত্ৰৰ ওপৰতো ধ্যান দিয়াব লাহে। প্ৰথমে হৈছে উচ্চৰো উচ্চ পৰমপিতা পৰমাত্মা যাক মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ চৈতন্য বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ। সত্য অৰ্থাৎ সত্য কওঁতা। আত্মাও সত্য, জ্বলি বা মৰি নাযায়। সত্যৰ সন্তানো সত্য হ’ব লাগে। তোমালোক প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা সত্য আছিল। সত্য খণ্ড স্থাপনা কৰোঁতা হৈছে সত্য বাবা। এনেকুৱা নহয় যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই মিছা খণ্ড স্থাপনা কৰে, নহয়। সত্য খণ্ড আছিল পিছত এই ভাৰত মিছা খণ্ড হৈ পৰিল। সত্য হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। পতিত বনাওঁতাক সত্য বুলি কোৱা নহয়। আৰু সকলো হৈছে মিছা। পাঁচ বিকাৰ ৰূপী মায়া ৰাৱণে মিছা বনায়। ৰাম সত্য, ৰাৱণ মিছা। ৰাৱণেই ভাৰতক মিছা বনায়। গোটেই কাহিনী ভাৰতৰ ওপৰতে। বুজাব লাগে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। বাবাক স্বৰ্গ বনাওঁতা বা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। মহিমাও ভাৰতৰে। আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোকক শুনায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা। ইয়াক কোৱা হয় – স্বদৰ্শন চক্ৰ। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলে পুনৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। গোৱাও হয় আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা বহু কাল বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল। এতিয়া এই মিলন বহুত সুন্দৰ মংগলজনক। তোমালোকে প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। ৰচয়িতা পিতাক সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিলে এইটো সিদ্ধ নহয় যে আমি সকলো সন্তান।

সন্তানে এনেকৈ নকয় যে আমি সকলো পৰমপিতা পৰমাত্মা হওঁ। সৰ্বব্যাপক বুলি ক'লে পিতাৰ লগত সেই স্নেহ নাথাকে, বুদ্ধিযোগো নাথাকে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ প্ৰখ্যাত। বাস্তৱত বুদ্ধিৰ যোগ পিতাৰ লগত লগাব লাগে। যদি সৰ্বব্যাপক হয় তেন্তে যোগ কাৰ লগত লগাব? নিজে নিজৰ লগত লগাব জানো? কোনো অৰ্থই নাথাকে। ইয়াত তোমালোকে অৰ্থ সহ জানা। পিতাই নিজেই কয় – মোৰ লগত যোগ লগালে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বিকৰ্মতো হৈ থাকে। সম্পূৰ্ণ কৰ্মাতীত অৱস্থা অন্তত হ'ব। যেতিয়া জ্ঞান সমাপ্ত হ'ব তেতিয়া ফলাফল ওলাব। স্কুলতো কিছুমান কোনোবাটো বিষয়ত তীক্ষ্ণ হয়, কিছুমান আন কোনোবা বিষয়ত। সহজ বিষয় হৈছে স্মৰণ কৰাতো। পিতাক স্মৰণ কৰা হয়। স্মৰণৰ দ্বাৰা আত্মা ভাল হ'ব। বৰ্তন (বুদ্ধি) পৰিস্কাৰ হ'ব। আত্মা যি অপৰিত্ৰ হৈ গৈছে সেয়া পৰিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব। উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা আহি পঢ়ায় আৰু অতি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰায়। তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। বুজি পোৱা যে নিশ্চয় আদি সনাতন ধৰ্ম আছিল। তাক হিন্দু বুলি কোৱা নহয়। হিন্দু ধৰ্ম - এনেকৈ ক'লে শোভা নাপায়, ভাৰতৰ নামেই সলনি কৰি হিন্দুস্থান ৰাখি দিলে। আদি সনাতন পৰিত্ৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, যাক বৈকুণ্ঠ বা স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। সেয়াতো হৈছে সত্যযুগ। তাক কোৱা হয় নতুন দুনিয়া। তাৰ ৰচয়িতা হৈছে পিতা। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। সকলোৱে কয় – অ' গড্ ফাদাৰ। তেওঁ অতি উচ্চত থাকে। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ সূক্ষ্ম দেহ আছে। তেওঁলোক থকা স্থানক সূক্ষ্ম লোক বুলি কোৱা হয়। আৰু সেই খন হ'ল শান্তিধাম, নীৰৱতাৰ দেশ। এইখন হ'ল স্থূলবতন। গতিকে প্ৰথমে প্ৰথমে কোনোৱা আহিলে তেওঁক ফৰ্ম ভৰাবলৈ দিব লাগে। আত্মাৰ পিতা কোন? সকলোতকৈ উচ্চ বুলিতো ভগৱানকে কোৱা হয়। সাধু সন্ত আদি সকলোৱে প্ৰাৰ্থনা কৰে। প্ৰাৰ্থনাক অনুৰোধ বুলিও কোৱা হয়। অ' গড্ ফাদাৰ, আমি অনুৰোধ কৰিছো, আমাৰ পাপ দণ্ড কৰা আৰু দয়াশীল বাবা দয়া কৰা। এনেকৈ মিনতি কৰে। দয়াতো সকলোৱে নকৰে। সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰোঁতা এজনেই পিতা। সৰ্বোদয়া বুলি কয় নহয়। এতিয়া তেওঁ কি কৰে? কিমানৰ ওপৰত দয়া কৰে। সেয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই সময়ত যি ঘটে তাৰ লগত তোমালোকে তুলনা কৰা। গীতা ভাগৱতত এই কথাবোৰ নাই। গীতা হৈছে জ্ঞান বাকী চৰিত্ৰ আদিৰ কোনো দৰকাৰ নাই। বিদ্যাৰ্থীয়ে শিক্ষকৰ চৰিত্ৰ গায়ন কৰি থাকে জানো? শিক্ষকৰ মহিমা কৰি থাকিলে কোনো লাভ নহয়। পিতাৰ কেৱল মহিমা কৰিলে - তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ তাৰ দ্বাৰা একো প্ৰাপ্তি নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই ত্ৰিকালদৰ্শী বনায় অৰ্থাৎ তিনিও কালৰ আৰু তিনিও লোকৰ জ্ঞান দিয়ে। গতিকে তোমালোকে নিজক মাষ্টাৰ ত্ৰিলোকী নাথ বুলিও ক'ব পাৰা। ত্ৰিকালদৰ্শী বুলিও ক'ব পাৰা। সঁচাকৈ আমি তিনিও লোকৰ বিষয়ে জ্ঞাত নাথ হৈ যাওঁ। এয়া হৈছে ৰাজযোগ। আমি বাদশ্বাহ হৈ আছো। গঢ়োতা জন হ'ল পিতা। পাৰসনাথ বুলি কোৱা হয়। সেয়া হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, যদিও তেওঁলোকৰ মন্দিৰ আছে কিন্তু মানুহে নাজানে যে তেওঁলোক কোন হয়? লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ল পাৰসপুৰীৰ নাথ। পাৰসপুৰী বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়।

তোমালোকে এইটো জানা যে সঁচাকৈ কৃষ্ণৰ হীৰা-অলংকাৰৰ মহল আছিল। পাৰসনাথ আছিল। গতিকে প্ৰথম এইটো বুজোৱা যে তোমালোকে এইটো মানানে যে সকলোৰে ৰচয়িতা পিতা আছে। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰো তেওঁ ৰচয়িতা। প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় কৰা যে সেই পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। স্বৰ্গত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকল আছিল। তেওঁলোকে এই জ্ঞান কেতিয়া পালে? বাবাই কয় যে মই কল্প কল্পৰ সংগম যুগত জ্ঞান দিবলৈ আহো। সঁচাকৈ তোমালোকে সত্যযুগ আদিৰ পাৰসনাথ হৈ আছা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান। ইয়াত বহি আছা, তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি বাবাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ পাৰসনাথ পাৰসপুৰীৰ মালিক হ'ম। বুদ্ধিয়ে জানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি দেৱী-দেৱতাসকল কিমান ধনৱান আছিল। বহুত আ-অলংকাৰ আদি আছিল। বহুত চহকী হয়। গতিকে প্ৰথমে পিতাক জানি তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰা অধিকাৰ ল'ব লাগে। এইটো হৈছে সূক্ষ্ম কথা। হীৰা

অলংকাৰৰ কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ মহল আছিল। এতিয়া সেইবোৰ শেষ হৈ গ'ল। পুনৰ নিজৰ সময়ত গঢ় লৈ উঠিব। আগতে আছিল, পিছত শেষ হৈ গ'ল, আকৌ নিশ্চয় হ'ব, ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। যুদ্ধত সকলো ভাগি চিঙি যায়। পুনৰ নতুনকৈ মহল বনোৱা হয়। মহল নিশ্চয় বনাব। তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় যে সঁচায়েই মহল আছে। আমি বনাইছিলোঁ। এনেকুৱা নহয় যে সাগৰৰ তললৈ গুচি গ'ল এতিয়া পুনৰ ওলাই আহিব। নহয়। এয়াটো ড্ৰামাৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। তেওঁলোকে বুজে যে লংকাৰ ৰাৱণৰ অথবা সোণৰ দ্বাৰিকা তললৈ ডুবি গ'ল যি আকৌ ওলাই আহিব। কিন্তু এনেকুৱা একো নহয়। এতিয়া তোমালোকে দ্বাৰিকাৰ মালিক হ'বগৈ। কিমান যে ধনৱান আছিল। ধন সম্পত্তি সকলো আছিল। এতিয়া সেই সকলোবোৰ শেষ হৈ গ'ল। সকলো লৈ গ'ল। আকৌ এনেকুৱাই হ'ব। প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দি পুনৰ চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাব লাগে যে এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? সত্যযুগৰ স্থাপনা বাবাই কৰিব। এতিয়া বাবা সন্মুখত বহি কয় যে মোক স্মৰণ কৰা। এই স্মৰণৰ যোগ অগ্নিৰে তোমালোক পতিতৰ পৰা পৰিত্ৰ হ'বা তাৰ বাহিৰে আন একো উপায় নাই। এই স্মৰণৰ যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰাহে তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৰন হোৱা। পতিত-পাৰন পিতা আহি পাৰন দুনিয়া স্থাপনা কৰে। তোমালোকে আকৌ গংগাৰ বাবে কিয় কোৱা যে গংগা পতিত পাৰনী হয়। জপ, তপ, গংগা স্নান আদি কৰা এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। ভক্তি মাৰ্গ প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী আছিল পিছত ব্যভিচাৰী হ'ল। ব্যভিচাৰী হ'বলৈ আধাকল্প লাগিল। 16 কলাৰ পৰা 14 কলা, পুনৰ কলা কম হৈ গৈ থাকে। এইয়া জ্ঞান সাগৰ পিতাই বুজায়। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰক জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ বুলি কোৱা নহয়। পৰমপিতা বুলি ক'লে বুদ্ধি ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ ফালে নাযায়। আত্মাসকলে পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাকে স্মৰণ কৰি থাকে। যেতিয়া তেওঁলোকৰ দুখ হয়। সত্যযুত সুখ গতিকে কোনেও নামাতে। এতিয়া আত্মাসকলে জানে যে আধাকল্প দুখ পালো। এতিয়া আকৌ স্বৰ্গলৈ যাম। তাত কোনো দুখ নাথাকে সেই কাৰণে সত্যযুগত বাবাক স্মৰণ কৰাৰ কোনো দৰকাৰ নহয়। ড্ৰামা অনুসৰি বাবাই আমাক সুখৰ অধিকাৰ দিহে যাব। মনুষ্য যেতিয়া বৃদ্ধ হৈ পৰে তেতিয়া বানপ্ৰস্তুত গুছি যায়। গুৰুৰ শৰণ লয়। ইয়াতটো বাবা স্বয়ং আহি সৎগুৰু হয়। কয় তোমালোক সকলোকে লগত লৈ যাম। এনেকৈ আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। লগতটো কোনেও লৈ নাযাব। প্ৰত্যেকেই পুনৰ জন্ম ল'বলগীয়া হয়। অভিনয় কৰিবলৈ আহিবই লাগিব। মইতো বাৰে বাৰে জন্ম নলওঁ। যদি মইও বাৰে বাৰে জন্ম লওঁ তেনেহ'লে তমোপ্ৰধান হৈ যাম। আত্মাই অপৰিত্ৰ হয়। আত্মাত খাদ পৰে। গ'ল্ডেন এজ্, চিলভাৰ এজ্ শব্দবোৰ এতিয়া আছে। এতিয়া আইৰণ এজ্। এতিয়া সংগম। পিতা নিশ্চয় আহিবই লাগে। পুৰণি সৃষ্টিক নতুনকৈ গঢ়া - এইটো বাবাবেই কাম। পিতাই হৈছে পতিত পাৰন অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা। সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা নহয়, পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা। ৰচয়িতা বুলি কলে মানুহে ভাবে ডাঙৰ প্ৰলয় হয়। পতিত-পাৰন শব্দটি ঠিকেই আছে। সাধু সকলেও গায় পতিত-পাৰন সীতাৰাম, এনেকৈতো কেতিয়াও নকয় যে পতিত-পাৰনী গঙ্গা। পতিত-পাৰন বুলি ক'লে বুদ্ধি পৰমাত্মাৰ ফালে গুছি যায়। গঙ্গাতো পতিত পাৰন নহয়। এয়াতো পানী, সেয়াতো সত্যযুগতো থাকিব। কিন্তু তাত সকলো বস্তু সতোপ্ৰধান হৈ যায়, গঙ্গাও সতোপ্ৰধান। ইয়াততো তমোপ্ৰধান, বানপানীৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে, গাঁও ডুবাই দিয়ে। ব্ৰহ্ম-পুত্ৰই কিমান গাঁওক ডুবাই দিয়ে। এইয়া হৈছেই দুখধাম। সত্যযুগত জানো দুখ ভুগিবা! তাততো নিয়ম প্ৰমাণ নিজৰ পথত চলিব। ইয়াত পথ এৰি দিয়ে। কেতিয়াবা কোনো দিশত গুচি যায়। তাত পাঁচ তত্ব সতোপ্ৰধান হোৱা বাবে পানীয়েও কেতিয়াও দুখ নিদিয়। ইয়াত পানীয়েও দুখ দিয়ে। প্ৰথমতে এইটো বুজিব লাগে যে স্বৰ্গৰ সুখ দিওঁতা কোন? নিশ্চয় পিতাই হ'ব। এতিয়াতো নৰক হয়। বাবা আহিছে। আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হ'লেহে নতুন সৃষ্টি ৰচিব। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হয়..... কোনে কৰিলে? পৰমপিতা পৰমাত্মাই। কৃষ্ণতো নিজেই দেৱতা হয়। পিতাহে আহি মনুষ্যক দেৱতা বনায়। এইটো এতিয়া তোমালোকে জানা। আগতেতো কেৱল গাইছিলো মনুষ্যৰ

পৰা দেৱতা হয়... নাজানিছিল যে সত্যযুগ কোনে স্থাপন কৰে? ৰচয়িতা কোন? সত্যযুগী সৃষ্টি পুনৰ কলিযুগী হৈ যায়। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা যে এয়া হৈছে আকাশ তত্বৰ এখন বিশাল মঞ্চ। ইয়াত খেল হয়, গতিকে খোলা মঞ্চ লাগিব নহয় জানো। মনুষ্যই অভিনয় কৰে গতিকে পোহৰো লাগিব। ইয়াৰ বাবে আকৌ সূৰ্য, চন্দ্ৰই সেৱা কৰে। তৰাও চিকমিকাই থাকে। যেতিয়া ৰাতি হয় তেতিয়া পোহৰ অৰ্থাৎ সুখ দিয়ে সেইবাবে সূৰ্য দেৱতা, চন্দ্ৰ দেৱতা বুলি কয়। পোহৰ আদি দি সুখ দিয়ে নহয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ড্ৰামাৰ চক্ৰক যথাৰীতি বুজি লৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান দয়াশীল হৈ সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰিব লাগে।
- (2) পিতাই সত্যখণ্ড স্থাপনা কৰি আছে সেইবাবে সত্যত থাকিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰে আত্মাক স্বচ্ছ বনাব লাগে।

***বৰদান:-** সকলো পুৰণা হিচাপ সংকল্প আৰু সংস্কাৰৰ ৰূপতো সমাপ্ত কৰোঁতা অন্তৰ্মুখী হোৱা

বাপদাদাই সন্তানসকলৰ সকলো হিচাপ এতিয়া পৰিশোধ হোৱাটো চাব বিচাৰে। অলপমানো পুৰণা হিচাপ অৰ্থাৎ বৰ্হিমুখতাৰ হিচাপ সংকল্প বা সংস্কাৰ ৰূপতো যাতে ৰৈ নাযায়। সদায় সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত আৰু যোগযুক্ত - ইয়াকে অন্তৰ্মুখী বুলি কোৱা হয় সেইকাৰণে সেৱা খুউব কৰা কিন্তু বৰ্হিমুখীৰ পৰা অন্তৰ্মুখী হৈ কৰা। অন্তৰ্মুখতাৰ চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰা, আত্মাসকল পিতাৰ হৈ যাওঁক - এনেকুৱা আনন্দময় কৰি তোলা।

***শ্লোগান:-** নিজৰ পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা সংকল্প, বাণী, সম্বন্ধ, সম্পৰ্কত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰাটোৱেই সফলতামূৰ্ত হোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
